

Arrest

nr. 284 289 van 3 februari 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. KEULEN
Koningin Astridlaan 77
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 3 oktober 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 september 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel 1*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 oktober 2022 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 november 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat J. KEULEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché F. VAN DIJCK, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 4 januari 2021 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 2 september 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 04.01.2021 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene diende op 13.08.2018 een Verzoek om Internationale Bescherming (VIB) in. Dit VIB werd op 31.07.2020 afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting (RW). De duur van deze procedure - namelijk iets minder dan 2 jaar - was ook niet van dien aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000).

Betrokkene beweert dat hij omwille van ernstige problemen, waardoor zijn fysieke vrijheid en integriteit dreigden te worden aangetast, zijn geboorteland is ontvlucht. Echter, betrokkene legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat hij, om zijn beweringen te staven, op zijn minst een begin van bewijs dient voor te leggen. De loutere vermelding dat hij omwille van ernstige problemen, waardoor zijn fysieke vrijheid en integriteit dreigden te worden aangetast, zijn geboorteland is ontvlucht volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde art. 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het art. 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Ook het aangehaalde art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of onterende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM.

Betrokkene stelt verder dat er in Colombia nog steeds het gevaar bestaat van guerrillastrijders en criminele bendes. Echter, betrokkene verwijst naar een algemene toestand in Colombia maar levert geen persoonlijke bewijzen dat hij het slachtoffer zal worden van guerrillastrijders of criminele organisaties. Dit element kan bijgevolg niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Voor wat betreft het feit dat betrokkene gedurende zijn VIB in het bezit was van een attest van immatriculatie (AI), dient er opgemerkt te worden dat betrokkene diende te weten dat een AI geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat een, in casu, VIB nog in behandeling

is. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is van een VIB, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf.

Verder beweert betrokkene dat zijn zus legaal in België verblijft en hij beroept zich hiervoor dan ook op art. 8 EVRM. Echter, uit het administratief dossier van zijn zus, mevrouw M.V.L.M. (...) (ov (...)) blijkt dat zij op 14.12.2020 vrijwillig teruggekeerd is naar Colombia. Betrokkene legt geen bewijzen voor dat zijn zus ondertussen is teruggekeerd naar België. Ook toont betrokkene niet aan dat er nog andere familieleden van hem in België zouden verblijven. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de (eventuele) familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Voor wat betreft de bewering dat betrokkene sociale banden met België heeft, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoont dat zijn sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art 8 EVRM.

Ook beweert betrokkene dat gelet op de huidige situatie omtrent corona reizen een zeker risico inhoudt en dat volgens de website Diplomatie Belgium dit risico nog groter is voor reizen naar Colombia. Betrokkene toont echter niet aan dat hij tijdens zijn reis de nodige hygiënemaatregelen niet zou kunnen respecteren, noch dat hij de hygiënemaatregelen niet zou kunnen toepassen in zijn land van herkomst. Bijgevolg kan dit element niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Bovendien is de coronapandemie een wereldwijd fenomeen, waarbij ook dagdagelijkse handelingen in België - zoals bijvoorbeeld het reizen met het openbaar vervoer - een zekere kans op een besmetting met zich mee brengen. Dus ook in België loopt betrokkene een kans om besmet te raken.

Wat de verwijzing naar de wet van 22.12.1999 betreft; dit was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

Vervolgens verwijst betrokkene naar de verklaringen van de Directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken die stelt dat hij de 'sans-papiers' uitnodigt om zich geheel te geven aan België en zich te integreren door werk te zoeken in knelpuntberoepen en dat hij tevens het nodige zal doen om een verblijfsvergunning te geven aan mensen die een arbeidscontract kunnen bemachtigen. Echter, betrokkene behoort niet tot deze doelgroep aangezien hij geen recent arbeidscontract voorlegt zodat hij niet aantoont dat hij tewerkgesteld zou kunnen worden in een knelpuntberoep. Bovendien is betrokkene zelfs niet in het bezit van een arbeidskaart.

Ook het feit dat hij tewerkgesteld was bij H.D. (...) kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Immers, een tewerkstelling werd alleen toegestaan zolang zijn asielprocedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Vermits de asielprocedure werd afgesloten op 31.07.2020 is tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied sindsdien vervallen.

Tot slot beroept betrokkene zich op het vertrouwensbeginsel en dat er dus mag van uitgegaan worden dat andere personen in dezelfde situatie (personen die een werkaanbieding hebben) worden geregulariseerd en dat hij dus ook dient geregulariseerd te worden. Echter, het is aan betrokkene om de overeenkomsten aan te tonen tussen zijn eigen situatie en de situatie waarvan hij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin betrokkene verkeert analoog (of commensurabel) is met degene waaraan hij refereert. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkene met zich mee. Overigens wordt eik dossier naar aanleiding van een aanvraag om machtiging tot verblijf individueel onderzocht.

Wat betreft de verwijzing naar het feit dat de Staatssecretaris een discretionaire bevoegdheid heeft, dient er opgemerkt te worden dat dit een algemene verwijzing is. De Staatssecretaris heeft effectief een discretionaire bevoegdheid en dit wordt tot op heden nog steeds toegepast, doch er dient opgemerkt te worden dat de redenen die betrokkene aanhaalt waarom hij, in die context, een verblijfsmachtiging zou moeten verkrijgen, nl. zijn integratie en tewerkstelling, niet aanvaard kunnen worden als buitengewone omstandigheid, immers, de elementen betreffende de Integratie (het leren van de Nederlandse taal, dat

betrokkene gewerkt heeft, de arbeidsovereenkomsten, de werkbelofte van betrokkene, het zoeken naar werk in knepuntberoepen) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

1.3. Op 2 september 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"De heer, die verklaart te heten:

(...)

nationaliteit: Colombia

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene heeft geen geldig visum."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij voert in een eerste middel de schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, *"met name de formele en de materiële motiveringsplicht"* en van het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Zij verstrekt de volgende toelichting bij haar middel:

"Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, de materiële motiveringsplicht houdt in dat motivering moet bestaan uit de juridische en de feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen.

De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit is draagkrachtig en deugdelijk.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed...."

Aan artikel 62 van de Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E. 1993) en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St., nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E. 1993)

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

"Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. "

Deze wet schrijft dus voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

Dat in casu de motivering ontoereikend en onvoldoende nauwkeurig is;

Dat de bestreden beslissing onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt;

Dat verzoeker de schending van de motiveringsplicht inroept in samenhang met de zorgvuldigheidsplicht.

Dat de onjuiste en onvoldoende motivering immers samenhangt met het feit dat men niet met alle feitelijke gegevens die ter beschikking waren, heeft rekening gehouden.

"Bij de vaststelling en de waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief recht, Leuven, Acco, 1990, 31)

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de plicht op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feiten vinding. (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954) Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat de bestreden beslissing nu wel gemotiveerd wordt doch zeker niet afdoende is en niet na voldoende onderzoek van de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten zich uitsluitend steunt op artikel 7, lid 1,1°.

Dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder geldig paspoort met geldig visum omdat hij in afwachting was van de behandeling van zijn lopende procedure.

Dat op dit punt de bestreden beslissing dan ook niet correct en onvoldoende is gemotiveerd. De bestreden beslissing werd evenmin genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier.

Dat zij verder geen onderzoek heeft gedaan naar de situatie van verzoeker en onvoldoende rekening heeft gehouden met alle beschikbare elementen.

De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W., Geschillen van bestuur, 43).

Dat de bestreden beslissing geen motivering weergeeft daar enkel het wetsartikel wordt vermeld. Er is dus een schending van de formele motiveringsplicht in samenhang met een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

Bijgevolg is de motivering onvoldoende specifiek en pertinent.

Dat de bestreden beslissing zich beperkt door te stellen dat de aangehaalde elementen geen uitzonderlijke omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Dat het niet per definitie onmogelijk moet zijn om de aanvraag vanuit land van herkomst te richten. Dat het louter zeer moeilijk moet zijn. Dat dit in casu het geval is. Dat verwerende partij hier echter geen motivering voor heeft gegeven.

Dat een verzoekschrift conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet normalerwijze door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst.

Dat de vreemdelingenwet hierop een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België.

Dat bij de afweging van het particulier belang en openbaar belang voor de evenredigheidscontrole alle relevante omstandigheden van het individuele geval dienen in aanmerking te worden genomen. Dat men in casu dus verplicht is een individuele toetsing te maken en dient over te gaan tot een belangenafweging en dus niet een loutere toepassing van de wet.

Dat de Raad van State herhaaldelijk heeft gesteld dat er een belangenafweging dient te gebeuren tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften voorzien in artikel 9,2e lid Vreemdelingenwet en anderzijds de min of meer gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die dit veroorzaakt in een concreet geval.

Dat wanneer die ongemakken niet in verhouding staan tot het beoogde doel en de beoogde gevolgen, dan is de administratieve handeling 'buitengewoon' nadelig voor de betrokkenen en kunnen zij buitengewone omstandigheden invoeren.

Verwerende partij heeft duidelijk geen onderzoek gedaan en schendt zodus haar motiveringsplicht.

Dat verwerende partij een ruime discretionaire bevoegdheid heeft. Dat verwerende partij haar beslissing moet motiveren rekening houdend met de situatie en niet louter kan gebruik maken van beweringen waarvan men weet dat deze niet correct zijn.

Verzoeker haalt artikel 3 EVRM aan als buitengewone omstandigheid. Hier dient benadrukt te worden dat de uitzonderlijke omstandigheid, namelijk vrees voor schending van artikel 3 EVRM, dient beoordeeld te worden op het moment van de aanvraag. Er is in dit geval niet naar de specifieke situatie van verzoeker gekeken en motivering ontbreekt.

Dat verwerende partij stelt dat er geen sprake is van een gedwongen terugkeer. Dat er echter wel een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend. Dat ondanks dat hij niet wordt opgepakt en uitgewezen, dit bevel om het grondgebied te verlaten verzoeker wel dwingt om het land te verlaten. Dat verwerende partij zichzelf tegenspreekt.

Dat verwerende partij stelt dat verzoeker niet aantoont dat hij het slachtoffer zal worden van guerrillastrijders of criminele organisaties. Dat verzoeker dit wel heeft gedaan. Dat het tevens algemeen gekend is dat men gevaar loopt in Colombia door deze redenen.

Dat verwerende partij stelt dat er in casu geen halt aan de integratie van verzoeker komt. Dat zij daarna echter onmiddellijk zegt dat het maar om een tijdelijke verwijdering gaat en hiermee dus toegeeft dat er wel degelijk sprake is van een halt aan de integratie. Dat zelfs een tijdelijke terugkeer een serieuze halt zou toeroepen aan de integratie van verzoeker. Dat de integratie van verzoeker belangrijker is dan het vervullen van een administratieve formaliteit.

Dat verwerende partij stelt dat de huidige situatie omtrent corona geen uitzonderlijke omstandigheid is. Het is nochtans een feit dat zowel het reizen naar land van herkomst, louter voor een administratieve formaliteit, veel meer tijd in beslag zou nemen, gelet op de maatregelen en quarantaine waarin verzoeker zou moeten gaan.

De elementen van integratie zouden geen uitzonderlijke omstandigheid zijn en enkel behoren tot de gegrondheid en zouden in deze fase niet behandeld worden. Deze integratie is echter zeer belangrijk en vormt wel degelijk een element in de bepaling van het bestaan van een uitzonderlijke omstandigheid. Dat onvoldoende rekening is gehouden met de integratie van verzoeker.

Dat hoewel de criteria van de instructies formeel gezien niet meer van toepassing zijn, er bevestigd werd dat deze instructies de facto nog toegepast worden in het kader van de discretionaire bevoegdheid voor de beoordeling van de regularisatieaanvraag conform 9bis van de Vreemdelingenwet.

Dat verzoeker gedurende de behandeling van zijn aanvragen ondertussen in België is blijven wonen en hier heeft verbleven.

Dat de lange verblijfsduur van verzoeker in casu in aanmerking dient genomen te worden zowel in het kader van gegrondheid van de aanvraag als in het kader van de ontvankelijkheid omdat men van verzoeker niet kan verwachten dat hij na zovele jaren nog terugkeert naar zijn land van herkomst zonder enige garantie op terugkeer.

Dat verzoeker de nadruk wilt leggen op vaste rechtspraak die noopt tot een diepgaand onderzoek van de nauwe banden en meer bepaald op het arrest van de RvV van 29 oktober 2007 waarin werd beslist dat de DVZ onterecht geen rekening had gehouden met de volledige verblijfsduur en integratie van de verzoeker. In deze zaak werd namelijk geen rekening gehouden met de integratie en verblijfsduur tijdens de onwettig verblijfsperiode, maar enkel met deze uit de wettige verblijfsperiode. De RvV heeft echter beslist dat deze manier van handelen door het DVZ, waarbij geen rekening wordt gehouden met de volledige duurtijd dat verzoeker zich op het grondgebied heeft bevonden, een manifeste appreciatiefout uitmaakt en dat de jaren van onwettig verblijf eveneens door de DVZ dienen in overweging genomen te worden bij de beoordeling.

Dit arrest toont aan dat de DVZ bij een beslissing over een regularisatieaanvraag rekening dient te houden met alle elementen van het dossier, inclusief de duur van het verblijf, de mate van integratie en de sociale binden met België,

Dat dit niet is gebeurd.

Dat uit de bewoordingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet blijkt dat situaties die het gevolg zijn van het eigen handelen van een vreemdeling geen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken en dat de gemachtigde bij het ontvankelijkheidsonderzoek mag voorbij te gaan aan concreet bestaande situaties omdat zij het gevolg zijn van het eigen optreden van een vreemdeling. Dat de loutere vaststelling dat de verzoeker zelf verantwoordelijk is voor zijn lange, illegale verblijf niet volstaat en dat verwerende partij eveneens dient te onderzoeken of verzoeker door toedoen van zijn langdurig verblijf in België al dan niet ernstig wordt bemoeilijkt of verhinderd om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland. Dat in het geval dat dit onderzoek niet is gebeurd, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds heeft beslist in arrest nr. 245 117 dd. 30/11/2020 dat dit een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht is.

Dat verwerende partij gelet op het bovenstaande toegeeft onvoldoende onderzoek gedaan te hebben gedaan naar de specifieke situatie van verzoeker en geen onderzoek gedaan te hebben naar de duurzaamheid van de relatie van verzoeker. Dat dit heel makkelijk te controleren is. Dat dit niet is gebeurd en de beslissing bijgevolg onvoldoende gemotiveerd is.

De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W., Geschillen van bestuur, 43).

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is. De bestreden beslissing schendt dus artikel 9bis van de Vreemdelingenwet,

bevat geen afdoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

Dat zowel de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek tot regularisatie als het bevel om het grondgebied te verlaten dan ook niet behoorlijk en juist werd gemotiveerd. De motivering is niet pertinent. De beslissing werd niet genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier en schendt dan ook de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de plicht op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954) Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Dat de bestreden beslissing onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt.

Bovendien doet de bestreden beslissing geen proportionaliteitsafweging. Er dient, rekening houdend met de gevestigde rechtspraak, een ernstige proportionaliteitsafweging te geschieden. Een proportionaliteitsafweging impliceert dat de belangen van de Belgische Staat worden afgewogen tegen de belangen van de betrokkene. De 'fair balance'-toets impliceert dat wordt uitgegaan van een balans, een afweging. Deze is in casu afwezig.

Dat op basis van de schending van hogervermeld middel de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

Dat verzoeker wenst te verwijzen naar arrest nr. 237 116 dd. 18/06/2020, waarin de Raad besloot tot vernietiging van de beslissing tot onontvankelijkheid waarbij er sprake was van een langdurig verblijf in België, een tewerkstelling en het hebben van affectieve, sociale en economische belangen in België.

Dat de Raad in dit arrest stelde dat niet blijkt dat het kennelijk onjuist is dat enerzijds de verzoekende partij gedurende een legaal verblijf van bijna dertig jaar in België sociale relaties heeft opgebouwd en dat anderzijds zij dit als buitengewone omstandigheid heeft aangevoerd in haar aanvraag om machtiging tot verblijf van 5 september 2018. Dat verzoekende partij tevens kon verwijzen naar artikel 8 EVRM met betrekking tot haar sociale en familiale relaties. Dat indien het bestaan van een privéleven in de zin van artikel 8 EVRM aannemelijk wordt gemaakt het niet nodig is om na te gaan of er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. Dat een concrete belangenafweging vereist is."

2.2. In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op een schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) in samenhang met de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Haar tweede middel licht de verzoekende partij toe als volgt:

"Dat verzoeker in casu de onder het eerste middel vermelde schendingen herneemt inzake de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. Dat volledigheidshalve de betekenis van art. 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 worden hernomen. Dat de schending van deze beginselen in casu moeten gezien worden in het licht van art. 3 en 8 E.V.R.M.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed...."

Aan artikel 62 van de Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E. 1993) en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St., nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E. 1993)

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

"Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. "

Deze wet schrijft dus voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

Artikel 8 EVRM bepaalt het volgende :

1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dat verzoeker zijn leven in België wenst verder te zetten samen, dat aan dit familieleven op onrechtmatige en disproportionele wijze afbreuk wordt gedaan in verhouding tot het doel dat men nastreeft met het bevel om het grondgebied te verlaten. Het gaat immers om het belang van de openbare orde, een nationaal belang dat niet mag raken aan de fundamentele rechten, in casu het fundamentele recht op een privé- en familieleven zoals bepaald in art 8 EVRM, een Europees grondwettelijk principe.

Verwerende partij schendt zodus haar motiveringsplicht en artikel 8 EVRM en toont hiermee aan dat zij geen grondig onderzoek heeft gedaan naar de concrete situatie van verzoeker.

Dat verwerende partij een ruime discretionaire bevoegdheid heeft. Dat verwerende partij haar beslissing moet motiveren rekening houdend met de situatie en niet louter kan gebruik maken van beweringen waarvan men weet dat deze niet correct zijn en tot een scheiding van het koppel zullen leiden.

Dat verzoeker reeds geruime tijd in België verblijft.

Dat verwerende partij stelt dat een terugkeer naar land van herkomst niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezinsleven. Dat verzoeker echter wel verschillende maanden zou moeten terugkeren naar land van herkomst. Dat dit niet proportioneel is.

Dat zelfs wanneer het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen op basis van een wettelijk voorziene basis, dan is dit toch niet toegelaten indien de bestreden beslissing onregelmatig is en er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de verwijdering van de betrokkene een inbreuk op een fundamenteel recht zou uitmaken, in casu het artikel 8 E.V.R.M. (RvV 16/11/2009, n° 34.155) of nog andere internationale en grondwettelijke normen die superieur zijn zoals het gelijkheidsbeginsel en het non-discriminatiebeginsel.

Dat de bestreden beslissing in casu op disproportionele wijze ingrijpt op het privé- en familieleven van verzoeker.

Dat dus de bestreden beslissing gebrekkig werd gemotiveerd en niet werd genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier in samenhang met een schending van art. 8 EVRM door geen rekening te houden met de familiale toestand van verzoeker. Dat verwerende partij niet is overgegaan tot verificatie van de voorwaarden voorzien in art. 8 EVRM alvorens het bevel om het grondgebied te verlaten uit te vaardigen.

Dat aldus ten gevolge van de schendingen van art. 8 EVRM in samenhang met de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met artikel 62 van de Vreemdelingenwet

en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.

Dat verzoeker opnieuw wenst te verwijzen naar arrest nr. 237 116 dd. 18/06/2020, waarin de Raad besloot tot vernietiging van de beslissing tot onontvankelijkheid waarbij er sprake was van een langdurig verblijf in België, een tewerkstelling en het hebben van affectieve, sociale en economische belangen in België.

Dat de Raad in dit arrest stelde dat niet blijkt dat het kennelijk onjuist is dat enerzijds de verzoekende partij gedurende een legaal verblijf van bijna dertig jaar in België sociale relaties heeft opgebouwd en dat anderzijds zij dit als buitengewone omstandigheid heeft aangevoerd in haar aanvraag om machtiging tot verblijf van 5 september 2018. Dat verzoekende partij tevens kon verwijzen naar artikel 8 EVRM met betrekking tot haar sociale en familiale relaties. Dat indien het bestaan van een privéleven in de zin van artikel 8 EVRM aannemelijk wordt gemaakt het niet nodig is om na te gaan of er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. Dat een concrete belangenafweging vereist is.

Dat de bestreden beslissing in casu op disproportionele wijze ingrijpt op het privé- en familieleven van verzoeker daar deze er toe leidt, dat in geval van uitwijzing, verzoeker terug naar land van herkomst dient te gaan in schending met art. 8 EVRM.

Dat dus de bestreden beslissing gebrekkig werd gemotiveerd en niet werd genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier in samenhang met een schending van art. 8 E.V.R.M. door geen rekening te houden met de familiale toestand van verzoeker. Dat verwerende partij niet is overgegaan tot verificatie van de voorwaarden voorzien in art. 8 EVRM alvorens het bevel om het grondgebied te verlaten uit te vaardigen.

Dat aldus ten gevolge van de schendingen van art. 8 EVRM in samenhang met de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden."

2.3. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, van het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij zet haar derde middel uiteen als volgt:

"Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt. (R.v.St. n° 82.301 van 20/09/1999, RvV n° 43.735 van 25/05/2010, RvV n° 28.602 van 11/06/2009, punt 2.3 in fine en RvV n° 28.599 van 11/06/2009, punt 2.4 in fine)

Dat het in casu tegen alle redelijkheid ingaat dat verzoeker na jaren van verblijf alsnog een bevel om het grondgebied te verlaten ontvangt.

Dat gelet op dit lange verblijf, zijn integratie en de aangehaalde middelen van verzoeker niet kan verwacht worden dat hij terugkeert naar zijn land om zijn situatie te regulariseren.

Dat omwille van de behandelingsduur van zijn aanvraag er een algemeen gedoogbeleid dient te worden gevoerd opzichtens verzoeker.

Dat het redelijk voorkomt hem nu ook verder ongemoeid te laten.

Dat de wetgever verzoeker de mogelijkheid biedt om in casu nog een beroep in te stellen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Dat zij zodoende op zijn minst nu ook gedoogd dienen te worden in afwachting van de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Uit al de voorgaanden blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridische onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Dat ten gevolge van de schendingen van de in het verzoekschrift vermelde middelen de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden."

2.4. De middelen worden, gelet op hun verknochtheid, samen behandeld.

2.5. Artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven weergeven op basis waarvan deze zijn genomen.

In de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat de door de verzoekende partij aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens toegelicht waarom de aangebrachte gegevens niet worden aanvaard als buitengewone omstandigheden. De verzoekende partij kan dan ook niet gevolgd worden waar zij voorhoudt dat de verwerende partij er zich in deze beslissing toe heeft beperkt te stellen dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen, zonder toe te lichten waarom deze niet als dusdanig worden aanvaard.

In de tweede bestreden beslissing wordt verder verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten daar zij geen geldig visum heeft. Ook hier is dus, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij tracht voor te houden waar zij stelt dat het bestreden bevel geen motivering weergeeft daar enkel een wetsartikel wordt vermeld, voorzien in een motivering zowel in rechte als in feite.

Bij lezing van de bestreden beslissingen blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan de verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het neergelegde verzoekschrift blijkt ook dat zij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen van beide beslissingen kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd is bereikt. Het louter op algemene wijze stellen dat de motiveringen *in casu* ontoereikend en onvoldoende zouden zijn, volstaat niet om een gebrek in de formele motivering concreet aannemelijk te maken.

De verzoekende partij toont niet, zoals ook zal blijken uit wat volgt, aan dat omtrent enig aspect ten onrechte niet is gemotiveerd of dat de voorziene motiveringen haar onvoldoende toelaten kennis te nemen van de determinerende motieven die tot de bestreden beslissingen hebben geleid.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet of in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.6. In de mate dat de verzoekende partij aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar

beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het redelijkheidsbeginsel, dat speelt waar de overheid beschikt over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid, staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.7. Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden, voor wat de eerste bestreden beslissing betreft, onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Dit wetsartikel voorziet in zijn § 1, eerste lid als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister of zijn gemachtigde over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de (gemachtigde van de) bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

2.8. *In casu* werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

2.9. De verzoekende partij betoogt dat het niet per definitie onmogelijk moet zijn om de aanvraag vanuit het land van herkomst in te dienen. Zij stelt dat het kan volstaan dat dit zeer moeilijk is en dat dit in haar situatie het geval is, dat de verwerende partij echter geen motivering heeft gegeven.

De verzoekende partij beperkt zich evenwel tot een vooral theoretisch betoog.

Uit de motieven van de eerste bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij alle door de verzoekende partij aangehaalde elementen waarom zij de aanvraag niet in het herkomstland kan indienen in overweging heeft genomen en gemotiveerd heeft waarom deze elementen niet verhinderen dat de verzoekende partij terugkeert naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen. Waar de verzoekende partij het oneens is met deze beoordeling en poneert dat het niet onmogelijk moet zijn om de aanvraag in het herkomstland in te dienen maar enkel zeer moeilijk moet zijn, toont zij niet aan dat de verwerende partij op verkeerde gronden tot de vaststelling is gekomen dat verzoekende partij niet heeft aangetoond dat zij niet terug kan naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen. Zij toont ook niet concreet aan als zou de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing hebben vereist dat het voor haar onmogelijk moet zijn om de aanvraag vanuit het land van herkomst in te dienen en zodoende een te strenge bewijslast hebben opgelegd. De subjectieve overtuiging van de verzoekende partij dat zij niet terug kan doet uiteraard geen afbreuk aan de motieven van de eerste bestreden beslissing. Het komt de verzoekende partij toe de motieven van de eerste bestreden beslissing met concrete argumenten te bestrijden, hetgeen zij op voormelde wijze nalaat te doen.

De verzoekende partij toont niet concreet aan dat de door haar ingeroepen buitengewone omstandigheden onterecht niet zijn aanvaard of dat de verwerende partij bij haar beoordeling hiervan onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft gehandeld.

2.10. De verzoekende partij betoogt vervolgens dat de verwerende partij zich bij het nemen van de eerste bestreden beslissing niet mag beperken tot een loutere toepassing van de wet, maar verplicht is een belangenafweging te maken tussen het particulier belang en het openbaar belang en er dus sprake moet zijn van een individuele toetsing, dat de Raad van State herhaaldelijk heeft gesteld dat er een belangenafweging dient te gebeuren tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften voorzien in artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet en anderzijds de min of meer gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die dit veroorzaakt in een concreet geval, dat wanneer die ongemakken niet in verhouding staan tot het beoogde doel en de beoogde gevolgen, dan de administratieve handeling 'buitengewoon' nadelig is voor de betrokkenen en zij buitengewone omstandigheden kunnen inroepen.

De verzoekende partij laat evenwel na te verduidelijken op welke concrete rechtspraak van de Raad van State zij hierbij doelt. De Raad benadrukt verder dat het begrip 'buitengewone omstandigheden' niet wordt gespecificeerd door de wetgever, waardoor de verwerende partij een grote discretionaire bevoegdheid heeft bij de beoordeling van verblijfsaanvragen op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, die evenwel wordt begrensd door de redelijkheid.

De verwerende partij heeft in de eerste bestreden beslissing voor elk van de door de verzoekende partij ingeroepen buitengewone omstandigheden gemotiveerd waarom deze niet aanvaardbaar zijn. Hierbij heeft de verwerende partij afgewogen of de ingeroepen elementen de verzoekende partij verhinderen de aanvraag via de reguliere procedure vanuit het buitenland in te dienen. Er dient aldus ook te worden aangenomen dat een individuele toetsing heeft plaatsgevonden. Hierbij heeft ook een belangenafweging plaatsgevonden in het licht van artikel 8 van het EVRM, waarop in de verdere bespreking van het middel nader wordt ingegaan. De verzoekende partij geeft niet aan dat enige door haar ingeroepen omstandigheid ten onrechte niet in de beoordeling is betrokken. Het algemene betoog van de verzoekende partij vermag geen afbreuk te doen aan de vaststelling in de eerste bestreden beslissing dat zij aan de hand van de door haar ingeroepen elementen niet heeft aangetoond dat zij de verblijfsaanvraag niet kan indienen bij de bevoegde Belgische vertegenwoordiging in het buitenland en toont niet aan dat haar persoonlijke belangen hierbij onevenredig worden benadeeld. Een onvoldoende of kennelijk onredelijk onderzoek wordt niet concreet aannemelijk gemaakt.

2.11. De verzoekende partij erkent dat de verwerende partij een ruime discretionaire bevoegdheid heeft maar stelt dat de verwerende partij moet motiveren rekening houdend met de situatie en niet louter gebruik kan maken van beweringen waarvan met weet dat deze niet correct zijn.

Op geen enkele wijze concretiseert de verzoekende partij evenwel met welke feitelijke gegevens of met welke door haar in haar aanvraag ingeroepen buitengewone omstandigheden onterecht geen rekening is gehouden, noch welke 'beweringen' in de motivering van de eerste bestreden beslissing niet correct zijn. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt wel degelijk een onderzoek van de situatie van de verzoekende partij en de verzoekende partij toont met haar betoog niet concreet aan dat dit niet op voldoende zorgvuldige wijze is gebeurd. Evenmin toont zij concreet aan dat bepaalde motieven niet correct zouden zijn.

2.12. De verzoekende partij betoogt verder dat zij artikel 3 van het EVRM heeft aangehaald, dat de uitzonderlijke omstandigheid, namelijk de vrees voor een schending van voormelde bepaling, dient beoordeeld te worden op het moment van de aanvraag, dat er in dit geval niet naar haar specifieke situatie is gekeken en een motivering ontbreekt, dat de verwerende partij stelt dat zij niet aantoonde dat zij het slachtoffer zal worden van guerrillastrijders of criminele organisaties, dat zij dit wel heeft gedaan en dat het tevens algemeen gekend is dat men in Colombia gevaar loopt om deze reden.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij wel degelijk de door de verzoekende partij in haar aanvraag aangevoerde vrees voor een schending van artikel 3 van het EVRM, de aangehaalde ernstige problemen waarom zij haar geboorteland is ontvlucht alsook het aangehaalde gevaar van guerrillastrijders en criminele bendes in ogenschouw heeft genomen, doch geoordeeld heeft dat deze elementen niet als buitengewone omstandigheid kunnen aanvaard worden en dit om volgende redenen:

"Betrokkene beweert dat hij omwille van ernstige problemen, waardoor zijn fysieke vrijheid en integriteit dreigden te worden aangetast, zijn geboorteland is ontvlucht. Echter, betrokkene legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat hij, om zijn beweringen te staven, op zijn minst een begin van bewijs dient voor te leggen. De loutere vermelding dat hij omwille van ernstige problemen, waardoor zijn fysieke vrijheid en integriteit dreigden te worden aangetast, zijn geboorteland is ontvlucht volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde art. 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het art. 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Ook het aangehaalde art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of onterende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM.

Betrokkene stelt verder dat er in Colombia nog steeds het gevaar bestaat van guerrillastrijders en criminele bendes. Echter, betrokkene verwijst naar een algemene toestand in Colombia maar levert geen persoonlijke bewijzen dat hij het slachtoffer zal worden van guerrillastrijders of criminele organisaties. Dit element kan bijgevolg niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid."

De verzoekende partij kan, gelet op voormelde motieven, dan ook niet gevolgd worden dat niet naar haar specifieke situatie is gekeken en een motivering ontbreekt, minstens verduidelijkt zij niet welke specifieke omstandigheden die zij in haar aanvraag heeft aangehaald door de verwerende partij niet beoordeeld werden. Zij stelt dat de uitzonderlijke omstandigheid, namelijk de vrees voor een schending van artikel 3 van het EVRM, dient beoordeeld te worden op het moment van de aanvraag, doch toont geenszins aan, en uit voormelde motieven blijkt niet, dat dit *in casu* niet zou zijn gebeurd. Door te stellen dat zij wel heeft aangetoond dat zij het slachtoffer zal worden van guerrillastrijders of criminele organisaties, beperkt zij zich tot het louter tegenspreken van de motieven van de eerste bestreden beslissing, doch weerlegt, noch ontkracht zij op deze wijze voormelde motieven, noch maakt zij op deze wijze aannemelijk dat voormelde motieven foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zouden zijn. Zij verduidelijkt geenszins waaruit zou moeten blijken dat zij wel degelijk heeft aangetoond door middel van persoonlijke bewijzen dat zij slachtoffer zal worden van guerrillastrijders of criminele bendes. Door louter te stellen dat het algemeen gekend is dat men in Colombia gevaar loopt om deze reden – waar zij zich

overigens beperkt tot een loutere bewering – weerlegt zij geenszins de motieven dat zij verwijst naar een algemene toestand in Colombia maar geen persoonlijke bewijzen levert dat zij het slachtoffer zal worden van guerrillastrijders of criminele organisaties. Evenmin toont zij met haar betoog aan dat het foutief of kennelijk onredelijk zou zijn de aangevoerde algemene toestand in Colombia niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid daar *in casu* geen persoonlijke bewijzen voorliggen dat de verzoekende partij het slachtoffer zal worden van guerrillastrijders of criminele organisaties.

2.13. De verzoekende partij is verder van mening dat de verwerende partij zich zou tegenspreken waar zij enerzijds stelt dat er geen sprake is van een gedwongen terugkeer en zij anderzijds overgaat tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, dat ondanks het feit dat zij niet wordt opgepakt en uitgewezen, het bevel haar wel dwingt om het land te verlaten.

In dit verband kan het reeds volstaan op te merken dat nergens in de bestreden beslissingen kan worden gelezen als zou verwerende partij stellen dat er geen sprake is van een gedwongen terugkeer. Dit argument van de verzoekende partij is vreemd aan de werkelijke motieven van de bestreden beslissingen.

Daarnaast wijst de Raad erop dat aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied binnen dertig dagen na kennisgeving te verlaten is afgegeven. Aan de verzoekende partij wordt dus een termijn voor vrijwillig vertrek toegekend. Vooralsnog betreft de tweede bestreden beslissing een terugkeerverplichting en geen terugleidingsbeslissing. De verzoekende partij wordt evenmin vastgehouden met het oog op terugleiding naar de grens. Er is geen sprake van een gedwongen terugkeer.

2.14. De verzoekende partij ziet ook een tegenstrijdigheid in de beoordeling van de verwerende partij, waar zij enerzijds stelt dat er geen sprake is van een *“halt aan de integratie”* en anderzijds zegt dat er slechts sprake is van een tijdelijke verwijdering. Met dit laatste wordt volgens de verzoekende partij toegegeven dat er wel degelijk sprake is van een *“halt aan de integratie”*. Zij meent dat zelfs een tijdelijke terugkeer een serieuze halt zou toeroepen aan haar integratie, dat haar integratie belangrijker is dan het vervullen van een administratieve formaliteit.

De Raad stelt vast dat nergens in de eerste bestreden beslissing wordt gesteld dat er geen sprake is van een *“halt aan de integratie”*, zodat het betoog dan ook feitelijke grondslag mist.

Dit standpunt van de verzoekende partij kan bovendien niet worden bijgetreden. Indien de verzoekende partij daadwerkelijk, zoals zij aangeeft, volledig is geïntegreerd in België mag wel degelijk in alle redelijkheid worden aangenomen dat een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving deze integratie niet teniet doet of noemenswaardig beïnvloedt. Minstens toont de verzoekende partij, door enkel te stellen dat een tijdelijke terugkeer een serieuze halt zou toeroepen aan haar integratie, niet concreet aan waarom hierover in haar geval anders zou moeten worden geoordeeld. Gelet op het feit dat een tijdelijke terugkeer de integratie niet teniet doet of noemenswaardig beïnvloedt, kan de verzoekende partij dan ook niet voorhouden dat er sprake is van een tegenstrijdigheid tussen een tijdelijke verwijding en de stelling dat er geen sprake is van een halt aan de integratie.

Door louter te stellen dat haar integratie belangrijker is dan het vervullen van een administratieve formaliteit, beperkt de verzoekende partij zich tot het weergeven van haar eigen zienswijze, doch toont zij hiermee allerm minst aan op welke wijze de eerste bestreden beslissing de door haar geschonden geachte bepalingen en/of beginselen schendt.

2.15. Vervolgens betoogt de verzoekende partij dat de verwerende partij stelt dat de huidige situatie omtrent corona geen uitzonderlijke omstandigheid is, dat het nochtans een feit is dat reizen naar het herkomstland, louter voor een administratieve formaliteit, veel meer tijd in beslag zou nemen, gelet op de maatregelen en quarantaine waarin zij zou moeten gaan.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij omtrent de aangevoerde omstandigheid die betrekking heeft op de corona-epidemie in de eerste bestreden beslissing heeft gemotiveerd wat volgt:

“Ook beweert betrokkene dat gelet op de huidige situatie omtrent corona reizen een zeker risico inhoudt en dat volgens de website Diplomatie Belgium dit risico nog groter is voor reizen naar Colombia. Betrokkene toont echter niet aan dat hij tijdens zijn reis de nodige hygiënemaatregelen niet zou kunnen

respecteren, noch dat hij de hygiënemaatregelen niet zou kunnen toepassen in zijn land van herkomst. Bijgevolg kan dit element niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Bovendien is de coronapandemie een wereldwijd fenomeen, waarbij ook dagdagelijkse handelingen in België - zoals bijvoorbeeld het reizen met het openbaar vervoer - een zekere kans op een besmetting met zich mee brengen. Dus ook in België loopt betrokkene een kans om besmet te geraken.”

Door enkel de elementen van haar aanvraag te herhalen dat reizen naar het herkomstland, louter voor een administratieve formaliteit, veel meer tijd in beslag zou nemen, gelet op de maatregelen en quarantaine waarin zij zou moeten gaan, weerlegt zij voormelde motieven niet. Zij toont niet aan dat zij tijdens de reis en in het land van herkomst de *“nodige hygiënemaatregelen niet zou kunnen respecteren”*, zoals de verwerende partij terecht aanhaalt in de eerste bestreden beslissing, zodat niet blijkt, minstens de verzoekende partij niet aannemelijk maakt met haar betoog, dat het reizen naar het herkomstland veel meer tijd in beslag zou nemen gelet op de maatregelen en quarantaine.

2.16. De verzoekende partij geeft vervolgens aan de motivering te betwisten dat de elementen van integratie geen buitengewone omstandigheden uitmaken en deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag. De integratie is volgens haar heel belangrijk en wel een element in de bepaling van het bestaan van buitengewone omstandigheden en met haar integratie is volgens haar onvoldoende rekening gehouden.

Met dit standpunt weerlegt de verzoekende partij geenszins de gedane beoordeling dat de door haar aangehaalde elementen van integratie geen buitengewone omstandigheden vormen waarom de verzoekende partij de aanvraag niet kan indienen in het buitenland en dat deze behoren tot de gegrondheidsfase. Door louter op algemene wijze aan te geven hiermee niet akkoord te gaan, toont de verzoekende partij nog niet aan dat deze beoordeling kennelijk onredelijk is. Het standpunt van verwerende partij is bovendien in overeenstemming met de rechtspraak van de Raad van State, die reeds duidelijk oordeelde *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769; zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De verzoekende partij geeft ook niet concreet aan waarom haar integratie alsnog een buitengewone omstandigheid zou vormen, nog minder toont zij aan dat zij in haar aanvraag had toegelicht waarom haar integratie een tijdelijke terugkeer naar haar herkomstland om aldaar een aanvraag in te dienen in de weg zou staan.

Zij weerlegt bovendien de verdere motivering in de eerste bestreden beslissing niet dat de verplichting om terug te keren naar het herkomstland om aldaar een verblijfsmachtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat tot het privéleven, dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst voor het indienen van de aanvraag enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied met zich meebrengt wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt en dat de verzoekende partij niet aantoonde dat haar sociale banden zodanig hecht zijn dat dienstig kan verwezen worden naar artikel 8 van het EVRM.

2.17. De verzoekende partij betoogt vervolgens dat hoewel de criteria van de instructies formeel gezien niet meer van toepassing zijn, er bevestigd werd dat deze instructies *de facto* nog toegepast worden in het kader van de discretionaire bevoegdheid voor de beoordeling van de regularisatieaanvraag conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij duidt allereerst niet op welke instructies zij precies doelt. In zoverre zij zou doelen op de instructie van 19 juli 2009 met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9, derde lid en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan de Raad enkel vaststellen dat de Raad van State deze instructie vernietigde bij arrest van 9 december 2009 met nr. 198.769.

Door te betogen dat de criteria die waren opgenomen in de instructie van 19 juli 2009 ook na de vernietiging van deze instructie nog zouden worden toegepast, toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij *in casu* enige appreciatiefout heeft begaan. De verwerende partij vermag er niet aan voorbij te gaan dat de wetgever uitdrukkelijk heeft bepaald dat een verblijfsmachtiging slechts via de burgemeester van de verblijfplaats van de aanvrager kan worden aangevraagd in buitengewone omstandigheden. De verwerende partij diende in voorliggende zaak derhalve te onderzoeken of er effectief buitengewone omstandigheden werden aangevoerd en kan bijgevolg de verzoekende partij niet vrijstellen van deze voorwaarde. Hierbij moet ook worden benadrukt dat de Raad van State de instructie

van 19 juli 2009 onder meer vernietigde omdat zij *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermog te doen”* en *“door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”*. Er dient trouwens te worden aangegeven dat de Raad van State, in zijn arrest van 10 oktober 2012 met nr. 220.932, uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 *“integraal is vernietigd”* en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de verwerende partij krachtens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om alsnog de criteria van de instructie toe te passen. De verzoekende partij kon aldus, gelet op het voorgaande, niet rechtmatig verwachten dat de criteria van de instructie van 19 juli 2009 op haar aanvraag zouden worden toegepast indien dit zou impliceren dat wordt voorbijgegaan aan de in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vastgestelde vereiste van het aangetoond zijn van buitengewone omstandigheden.

De Raad stelt voorts vast dat de verzoekende partij ook in het kader van haar aanvraag gewezen heeft op criteria van de wet van 22 december 1999 en de discretionaire bevoegdheid van de staatssecretaris.

In de eerste bestreden beslissing motiveert de verwerende partij hieromtrent wat volgt:

“Wat de verwijzing naar de wet van 22.12.1999 betreft; dit was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

(...)

Wat betreft de verwijzing naar het feit dat de Staatssecretaris een discretionaire bevoegdheid heeft, dient er opgemerkt te worden dat dit een algemene verwijzing is. De Staatssecretaris heeft effectief een discretionaire bevoegdheid en dit wordt tot op heden nog steeds toegepast, doch er dient opgemerkt te worden dat de redenen die betrokkene aanhaalt waarom hij, in die context, een verblijfsmachtiging zou moeten verkrijgen, nl. zijn integratie en tewerkstelling, niet aanvaard kunnen worden als buitengewone omstandigheid, immers, de elementen betreffende de Integratie (het leren van de Nederlandse taal, dat betrokkene gewerkt heeft, de arbeidsovereenkomsten, de werkbelofte van betrokkene, het zoeken naar werk in knepuntberoepen) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

Met haar betoog weerlegt, noch ontkracht de verzoekende partij voormelde motieven die een antwoord.

2.18. Daarnaast wijst de verzoekende partij er ook op dat zij gedurende de behandeling van haar aanvragen in België is blijven wonen en hier heeft verbleven, dat de lange verblijfsduur *in casu* in aanmerking dient genomen te worden zowel in het kader van de gegrondheid als in het kader van de ontvankelijkheid omdat men van haar niet kan verwachten dat zij na zovele jaren nog terugkeert naar haar herkomstland zonder enige garantie op terugkeer, dat zij de nadruk wil leggen op vaste rechtspraak die noopt tot een diepgaand onderzoek van de nauwe banden en meer bepaald op het arrest van de Raad van 29 oktober 2007 waarin werd beslist *“dat de DVZ onterecht geen rekening had gehouden met de volledige verblijfsduur en integratie van de verzoeker. In deze zaak werd namelijk geen rekening gehouden met de integratie en verblijfsduur tijdens de onwettig verblijfsperiode, maar enkel met deze uit de wettige verblijfsperiode. De RvV heeft echter beslist dat deze manier van handelen door het DVZ, waarbij geen rekening wordt gehouden met de volledige duurtijd dat verzoeker zich op het grondgebied heeft bevonden, een manifeste appreciatiefout uitmaakt en dat de jaren van onwettig verblijf eveneens door de DVZ dienen in overweging genomen te worden bij de beoordeling.”*, dat dit arrest aantoonst dat de verwerende partij bij een beslissing over een regularisatieaanvraag rekening dient te houden met alle elementen van het dossier, inclusief de duur van het verblijf, de mate van integratie en de sociale binding met België, dat dit niet is gebeurd. Zij meent ook dat uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet blijkt dat situaties die het gevolg zijn van het eigen handelen van een vreemdeling geen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken en dat de gemachtigde bij het ontvankelijkheidsonderzoek vermog voorbij te gaan aan concreet bestaande situaties omdat zij het gevolg zijn van het eigen optreden, dat de loutere vaststelling dat zij zelf verantwoordelijk is voor haar lange, illegale verblijf niet volstaat en dat de verwerende partij eveneens dient te onderzoeken of zij door toedoen van haar langdurig verblijf in België al dan niet ernstig wordt bemoeilijkt of verhinderd om de aanvraag in te dienen in het herkomstland, dat in geval dit onderzoek niet is gebeurd, de Raad reeds heeft beslist dat dit een schending is van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht, zoals blijkt uit arrest nr. 245 117 van 30 november 2020.

Betreffende het verblijf van de verzoekende partij in België en haar integratie als gevolg van haar verblijf wordt in de eerste bestreden beslissing gemotiveerd:

“Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene diende op 13.08.2018 een Verzoek om Internationale Bescherming (VIB) in. Dit VIB werd op 31.07.2020 afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting (RW). De duur van deze procedure - namelijk iets minder dan 2 jaar - was ook niet van dien aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000).

(...)

Voor wat betreft het feit dat betrokkene gedurende zijn VIB in het bezit was van een attest van immatriculatie (AI), dient er opgemerkt te worden dat betrokkene diende te weten dat een AI geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat een, in casu, VIB nog in behandeling is. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is van een VIB, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf.

(...)

Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de (eventuele) familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Voor wat betreft de bewering dat betrokkene sociale banden met België heeft, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoont dat zijn sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art 8 EVRM.

(...)

Vervolgens verwijst betrokkene naar de verklaringen van de Directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken die stelt dat hij de 'sans-papiers' uitnodigt om zich geheel te geven aan België en zich te integreren door werk te zoeken in knelpuntberoepen en dat hij tevens het nodige zal doen om een verblijfsvergunning te geven aan mensen die een arbeidscontract kunnen bemachtigen. Echter, betrokkene behoort niet tot deze doelgroep aangezien hij geen recent arbeidscontract voorlegt zodat hij niet aantoont dat hij tewerkgesteld zou kunnen worden in een knelpuntberoep. Bovendien is betrokkene zelfs niet in het bezit van een arbeidskaart.

Ook het feit dat hij tewerkgesteld was bij H.D. (...) kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Immers, een tewerkstelling werd alleen toegestaan zolang zijn asielprocedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Vermits de asielprocedure werd afgesloten op 31.07.2020 is tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied sindsdien vervallen.

(...)

Wat betreft de verwijzing naar het feit dat de Staatssecretaris een discretionaire bevoegdheid heeft, dient er opgemerkt te worden dat dit een algemene verwijzing is. De Staatssecretaris heeft effectief een discretionaire bevoegdheid en dit wordt tot op heden nog steeds toegepast, doch er dient opgemerkt te worden dat de redenen die betrokkene aanhaalt waarom hij, in die context, een verblijfsmachtiging zou moeten verkrijgen, nl. zijn integratie en tewerkstelling, niet aanvaard kunnen worden als buitengewone omstandigheid, immers, de elementen betreffende de Integratie (het leren van de Nederlandse taal, dat betrokkene gewerkt heeft, de arbeidsovereenkomsten, de werkbelofte van betrokkene, het zoeken naar werk in knelpuntberoepen) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

Uit voormelde motieven blijkt wel degelijk waarom het verblijf van de verzoekende partij in België tijdens de behandeling van haar aanvragen niet weerhouden wordt als buitengewone omstandigheid waarom zij haar aanvraag niet kan indienen in het herkomstland. Er wordt op gewezen dat de verzoekende partij wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij

een negatieve beslissing het land diende te verlaten, dat de duur van de procedure, namelijk iets minder dan twee jaar, niet van dien aard was dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden en dat het feit dat er een zekere behandelingsperiode is de verzoekende partij niet *ipso facto* het recht heeft op verblijf. Hieruit blijkt afdoende dat de aangevoerde omstandigheid betreffende het verblijf in aanmerking werd genomen in het kader van het ontvankelijkheidsonderzoek alsook waarom dit element niet weerhouden kan worden als buitengewone omstandigheid waarom het voor de verzoekende partij niet mogelijk of bijzonder moeilijk is om de aanvraag in te dienen in het herkomstland. De verzoekende partij stelt dat men van haar niet kan verwachten dat zij na zovele jaren nog terugkeert naar haar herkomstland zonder enige garantie op terugkeer, doch verduidelijkt geenszins waarom dit van haar niet kan verwacht worden. De Raad benadrukt in dit kader nogmaals dat het aan de verzoekende partij toekwam in haar aanvraag om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die haar verhinderen haar verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen.

Waar de verzoekende partij wijst op rechtspraak van de Raad merkt de Raad op dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat de verzoekende partij niet aantoonde dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot de door haar aangehaalde arresten identiek zijn aan deze in voorliggende zaak. Bovendien blijkt niet dat de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met de volledige verblijfsduur en integratie van de verzoekende partij tijdens de onwettige verblijfsperiode, zodat een verwijzing naar een arrest van 29 oktober 2007 van de Raad in die zin hoe dan ook niet dienstig is. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij het verblijf en de integratie van de eerste verzoekende partij wel degelijk in ogenschouw heeft genomen doch niet weerhouden heeft als buitengewone omstandigheden daar de verzoekende partij wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten, dat de duur van de procedure, namelijk iets minder dan twee jaar, niet van dien aard was dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden en dat het feit dat er een zekere behandelingsperiode is de verzoekende partij niet *ipso facto* het recht heeft op verblijf en de elementen van integratie niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheden waarom de verzoekende partij haar aanvraag niet kan indienen in het land van herkomst. Eveneens wordt nog gesteld dat de verplichting om terug te keren naar het herkomstland om aldaar een verblijfsmachtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat tot het privéleven, dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst voor het indienen van de aanvraag enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied met zich meebrengt wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt en dat de verzoekende partij niet aantoonde dat haar sociale banden zodanig hecht zijn dat dienstig kan verwezen worden naar artikel 8 van het EVRM. Hieruit blijkt dat een onderzoek werd gedaan naar de banden met België doch werd geoordeeld dat de elementen van integratie niet aantoonen dat de verzoekende partij haar aanvraag niet kan indienen in het land van herkomst en dat er geen sprake is van dermate hechte sociale banden dat dienstig kan verwezen worden naar artikel 8 van het EVRM. Uit voormelde motieven blijkt wel degelijk dat de verwerende partij bij het nemen van de eerste bestreden beslissing rekening heeft gehouden met alle elementen van het dossier, inclusief de duur van het verblijf, de mate van integratie en de sociale binding met België, minstens verduidelijkt de verzoekende partij niet met welke concrete elementen de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden. Er blijkt uit de motivering van de eerste bestreden beslissing dat in de voorliggende zaak wel degelijk ook een belangenafweging in het licht van het recht op eerbiediging van het privéleven in het kader van artikel 8 van het EVRM werd doorgevoerd. Er blijkt uit voormelde motieven dat de verwerende partij is nagegaan of de verzoekende partij omwille van haar langdurig verblijf in België verhinderd wordt om de aanvraag in te dienen in het herkomstland, doch geoordeeld dat dit niet het geval is gelet op voormelde motieven. Daarentegen blijkt uit voormelde motieven geenszins dat de verwerende partij het langdurig verblijf en de daaruit volgende integratie niet zou weerhouden hebben of dat zij aan de concrete situatie is voorbijgegaan omdat dit het gevolg zou zijn van het eigen handelen of het eigen optreden van de verzoekende partij, omdat zij zelf verantwoordelijk is voor haar lange, illegale verblijf. Deze kritiek is bijgevolg niet dienstig. Hiermee wordt geen afbreuk gedaan aan de werkelijke motieven van de eerste bestreden beslissing.

De verzoekende partij toont met haar betoog geenszins aan dat de verwerende partij 'toegeeft' onvoldoende onderzoek gedaan te hebben naar haar specifieke situatie. Zij toont geenszins aan dat de verwerende partij geen afdoende onderzoek heeft gedaan naar haar specifieke situatie en de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd is.

2.19. Betreffende het betoog van de verzoekende partij waar zij verwijst naar arrest nr. 237 116 van 18 juni 2020 waarin de Raad besloot tot vernietiging van de onontvankelijkheidsbeslissing waarbij er sprake

was van langdurig verblijf in België, een tewerkstelling en het hebben van affectieve, sociale en economische belangen in België, herhaalt de Raad dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat de verzoekende partij niet aantoont dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot het door haar aangehaalde arrest identiek zijn aan deze in voorliggende zaak. Hierbij kan opgemerkt worden dat er *in casu* geenszins sprake is van een legaal verblijf van bijna dertig jaar, minstens toont de verzoekende partij dit niet aan. In dit kader wijst de Raad er ook nog op dat wel degelijk een afweging in het licht van artikel 8 van het EVRM werd gemaakt met betrekking tot het privéleven van de verzoekende partij en werd geoordeeld dat de verplichting om terug te keren naar het herkomstland om aldaar een verblijfsmachtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat tot het privéleven, dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst voor het indienen van de aanvraag enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied met zich meebrengt wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt en dat de verzoekende partij niet aantoont dat haar sociale banden zodanig hecht zijn dat dienstig kan verwezen worden naar artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij weerlegt deze motieven niet.

2.20. Waar zij betoogt dat de verwerende partij 'toegeeft' onvoldoende onderzoek gedaan te hebben naar de duurzaamheid van haar relatie, kan een dergelijke toegeving nergens in de eerste bestreden beslissing gelezen worden. Waar zij meent dat een dergelijk onderzoek niet is gebeurd en de beslissing bijgevolg onvoldoende gemotiveerd is, wordt opgemerkt dat de verzoekende partij nergens in haar aanvraag aangaf dat zij een duurzame relatie heeft in België. Ook thans kan zij dit trouwens niet concreet aantonen. Een gebrek aan zorgvuldigheid in de beoordeling of gebrek in de motivering kan dan ook niet blijken.

In zoverre zij zou doelen op het gezinsleven met haar zus, blijkt uit de motieven van de eerste bestreden beslissing dat de verwerende partij dit element wel degelijk in rekening heeft gebracht doch hierover heeft gemotiveerd:

"Verder beweert betrokkene dat zijn zus legaal in België verblijft en hij beroept zich hiervoor dan ook op art. 8 EVRM. Echter, uit het administratief dossier van zijn zus, mevrouw M.V.L.M. (...) (ov (...)) blijkt dat zij op 14.12.2020 vrijwillig teruggekeerd is naar Colombia. Betrokkene legt geen bewijzen voor dat zijn zus ondertussen is teruggekeerd naar België. Ook toont betrokkene niet aan dat er nog andere familieleden van hem in België zouden verblijven. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de (eventuele) familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt."

De verzoekende partij toont aldus niet aan dat hieromtrent geen onderzoek is gebeurd. Evenmin verduidelijkt zij met haar betoog waarom voormelde motieven onvoldoende zouden zijn.

2.21. Gelet op wat voorafgaat, toont de verzoekende partij geenszins aan dat de eerste bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht is gemotiveerd, noch dat de eerste bestreden beslissing geen afdoende motivering bevat en tekort komt aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval. Zij toont niet aan dat de eerste bestreden beslissing niet behoorlijk en juist werd gemotiveerd, noch dat de motivering niet pertinent is, noch dat deze beslissing niet werd genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier.

2.22. De door de verzoekende partij geschonden geachte beginselen van behoorlijk bestuur worden, voor wat betreft de tweede bestreden beslissing, verder bekeken in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Dit wetsartikel, dat de juridische grondslag vormt van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, luidt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen : [...]

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;"

De verzoekende partij betwist niet dat zij in België verblijft zonder in het bezit te zijn van een geldig visum en dat bijgevolg haar op basis van dit wetsartikel in beginsel een bevel diende te worden gegeven om het grondgebied te verlaten.

Zij meent echter dat het bestreden bevel niet afdoende en niet na voldoende onderzoek van de concrete omstandigheden van de zaak gemotiveerd is, waarna zij betoogt dat zij in België verblijft zonder de vereiste (binnenkomst)documenten, omdat zij in afwachting was van de behandeling van haar hangende aanvraag. Hiermee toont de verzoekende partij evenwel geenszins aan dat er enig beletsel bestond om haar een bevel te geven om het grondgebied te verlaten of dat dit bevel steunt op ontoereikende of incorrecte motieven of hieraan geen zorgvuldig onderzoek ten grondslag ligt. Zij toont evenmin aan dat de motivering onvoldoende specifiek of onvoldoende pertinent is. In dit verband merkt de Raad ook op dat de verwerende partij pas overging tot de afgifte van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij haar aanvraag om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden niet op ontvankelijke wijze in België indiende en na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij niet is verhinderd terug te keren naar het land van herkomst om bij de voor dit land bevoegde Belgische vertegenwoordiging haar verblijfsaanvraag in te dienen. De verwerende partij stelde hierbij onder meer ook reeds vast dat een terugkeer naar het land van herkomst in deze omstandigheden geen schending betekent van artikel 8 van het EVRM. Nu het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten enkel oplegt om in de huidige situatie het (Schengen)-grondgebied te verlaten en de mogelijkheid openlaat voor de verzoekende partij om opnieuw dit grondgebied te betreden en er te verblijven van zodra hij zich in het bezit heeft doen stellen van de vereiste binnenkomst- en verblijfsdocumenten, blijkt niet dat hierbij nog een verder reikend onderzoek of een bijkomende motivering was vereist.

In zoverre de verzoekende partij de mening is toegedaan dat haar geen bevel om het grondgebied mag afgeleverd worden gelet op het feit dat zij in afwachting was van een beslissing inzake haar aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dient gesteld dat noch het indienen van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, noch het feit dat er een beslissing tot onontvankelijkheid werd genomen in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, de overheid verhindert een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven wanneer de voorwaarden daartoe vervuld zijn. De Raad benadrukt dat het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen invloed heeft op de verblijfsstatus van de vreemdeling en bijgevolg in principe niet verhindert dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (RVS 12 januari 2007, nr. 166.626). Ook het gegeven dat de verzoekende partij een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingediend die onontvankelijk werd verklaard en waartegen zij beroep heeft ingesteld bij de Raad zodat deze beslissing nog niet definitief is, kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Immers, een eventuele vernietiging van de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft niet tot gevolg dat er een recht op verblijf ontstaat. Het heeft enkel tot gevolg dat de verwerende partij over de aanvraag om machtiging tot verblijf opnieuw een beslissing dient te nemen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat de verzoekende partij over een verblijfsrecht beschikte op het ogenblik dat zij de aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet indiende. De rechtstoestand van verzoekende partij, met name haar illegaal verblijf in België, wordt aldus niet gewijzigd door een eventuele vernietiging van de beslissing inzake de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij betwist niet dat zij in België verblijft zonder in bezit te zijn van een geldig visum. Zij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij op verkeerde gronden of met miskenning van bepaalde pertinente gegevens is overgegaan tot het treffen van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

2.23. De verzoekende partij betoogt verder dat het tegen alle redelijkheid ingaat om haar na jaren van verblijf alsnog een bevel af te leveren, dat omwille van de behandeldingsduur van haar aanvraag er een algemeen gedoogbeleid dient te worden gevoerd jegens haar en dat het redelijk voorkomt haar nu ook verder ongemoeid te laten.

De Raad benadrukt dat het bestuur elke aanvraag om machtiging tot verblijf aan een afzonderlijk en doorgedreven onderzoek dient te onderwerpen. Het bestuur moet hierbij ook de wet respecteren, en dus in eerste instantie nagaan of er buitengewone omstandigheden spelen die rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend. Indien wordt vastgesteld dat geen buitengewone omstandigheden voorliggen en de verblijfsaanvraag onontvankelijk is, blijkt niet dat de verblijfsrechtelijke aanspraken van de betrokken aanvrager op zich de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten verhinderen. Een dergelijk bevel verhindert de aanvrager niet om opnieuw het grondgebied te betreden en hier te

verblijven, van zodra hij zich in het bezit heeft doen stellen van de vereiste binnenkomst- en verblijfsdocumenten. De verzoekende partij diende er ook van in kennis te zijn dat haar verblijf in België in het kader van haar verzoek om internationale bescherming slechts tijdelijk was toegestaan, meer bepaald voor de duur van de behandeling van het verzoek, zoals ook wordt aangegeven in de eerste bestreden beslissing. Het enkele gegeven dat de verwerende partij tot hertoe nooit de stap heeft gezet om de verzoekende partij gedwongen te verwijderen van het grondgebied betekent nog niet dat zij in haar beoordeling van de ingeroepen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kennelijk onredelijk heeft gehandeld of zij niet langer vermocht over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij niet heeft kunnen overtuigen dat zij daadwerkelijk is verhinderd om in de huidige omstandigheden terug te keren naar het land van herkomst om de verblijfsaanvraag in te dienen via de geëigende procedure. De Raad ziet verder niet in waarom het gegeven dat de behandeling van de aanvraag enige tijd heeft geduurd, maakt dat jegens de verzoekende partij een *“algemeen gedoogbeleid”* zou moeten worden gevoerd. De verzoekende partij toont met haar betoog ook niet aan dat de behandelingsduur van haar aanvraag onredelijk lang was, rekening houdende met het gegeven dat elke aanvraag aan een individueel onderzoek dient te worden onderworpen. Er dient bovendien op te worden gewezen dat de Vreemdelingenwet geen termijn voorziet waarbinnen een aanvraag die overeenkomstig artikel 9bis van dezelfde wet werd ingediend moet worden behandeld en dat een eventuele lange behandelingstermijn van de aanvraag daarenboven hoe dan ook niet tot gevolg heeft dat er enig recht op verblijf in hoofde van de verzoekende partij zou ontstaan (RvS 18 februari 2008, nr. 179.757). Bovendien veranderen deze elementen niets aan voorgaande vaststelling dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig visum.

Waar de verzoekende partij nog stelt dat gelet op haar lange verblijf, haar integratie en de door haar aangehaalde middelen niet kan verwacht worden dat zij naar haar herkomstland terugkeert om haar situatie te regulariseren, verduidelijkt zij haar stelling geenszins. Bovendien heeft zij haar verblijf en integratie aangehaald als buitengewone omstandigheid in haar regularisatieaanvraag, doch oordeelde de verwerende partij dat de verzoekende partij door het wijzen op deze elementen niet aannemelijk maakt dat zij niet in de mogelijkheid zou zijn om tijdelijk terug te keren naar haar herkomstland. Door louter opnieuw te wijzen op deze elementen en te stellen dat van haar niet kan verwacht worden dat zij naar haar herkomstland terugkeert om haar situatie te regulariseren, toont zij geenszins aan dat het voormeld oordeel van de verwerende partij foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is. Waar zij verwijst naar de aangehaalde middelen, kan de Raad volstaan met het verwijzen naar wat voorafgaat en waaruit blijkt waarom de grieven van de verzoekende partij niet kunnen weerhouden worden.

De verzoekende partij kan, in het licht van wat voorafgaat, niet worden bijgetreden in haar betoog dat het afgeven van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten tegen alle redelijkheid ingaat.

De Raad benadrukt dat de wetgever in artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet een verplichting heeft ingevoerd tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten in de daarin voorziene situatie, en hiervan in principe enkel kan worden afgeweken voor zover hogere rechtsnormen zich verzetten tegen de verwijderingsmaatregel. *In casu* blijkt niet dat dit het geval is (zie ook verder). Het gegeven dat de verzoekende partij beschikt over een beroepsmogelijkheid tegen de bestreden beslissingen, doet hier niet anders over oordelen. De overtuiging van de verzoekende partij dat zij ook tijdens de huidige beroepsprocedure dient te worden gedoogd op het Belgische grondgebied is niet van aard te kunnen wijzen op een onwettigheid of onregelmatigheid bij de afgifte van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

De verzoekende partij toont met haar betoog geenszins aan dat het bestreden bevel niet juist of juridisch aanvaardbaar is of dat het steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en derhalve niet behoorlijk naar recht is gemotiveerd.

2.24. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van

ordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

2.25. De verzoekende partij toont allereerst niet aan dat zij enig beschermingswaardig gezins- of familieleven heeft in België. Zij heeft het weliswaar over “*een scheiding van het koppel*”, maar noch in haar aanvraag noch in haar verzoekschrift toont zij concreet aan dat zij een relatie heeft. Nu in dit verband geen gezins- of familieleven blijkt, kan er evenmin sprake van zijn dat in dit verband enige belangenafweging is vereist.

In zoverre zij zou doelen op het gezinsleven met haar zus, blijkt uit de motieven van de eerste bestreden beslissing dat de verwerende partij dit element wel degelijk in rekening heeft gebracht doch hierover heeft gemotiveerd:

“Verder beweert betrokkene dat zijn zus legaal in België verblijft en hij beroept zich hiervoor dan ook op art. 8 EVRM. Echter, uit het administratief dossier van zijn zus, mevrouw M.V.L.M. (...) (ov (...)) blijkt dat zij op 14.12.2020 vrijwillig teruggekeerd is naar Colombia. Betrokkene legt geen bewijzen voor dat zijn zus ondertussen is teruggekeerd naar België. Ook toont betrokkene niet aan dat er nog andere familieleden van hem in België zouden verblijven. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de (eventuele) familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.”

De verzoekende partij weerlegt, door enkel te poneren dat aan het familieleven op onrechtmatige en disproportionele wijze afbreuk wordt gedaan in verhouding met het doel dat men nastreeft en dat een terugkeer naar het herkomstland in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezinsleven daar zij verschillende maanden zou moeten terugkeren, voormelde motieven niet en toont met haar betoog niet aan, gelet op voormelde motieven, dat geen grondig onderzoek werd gedaan naar haar concrete situatie, noch dat de verwerende partij gebruik heeft gemaakt van “*beweringen waarvan men weet dat deze niet correct zijn*”.

Gelet op wat voorafgaat toont de verzoekende partij met haar betoog geenszins aan dat de bestreden beslissingen gebrekkig gemotiveerd zijn en niet genomen werden met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier in het licht van artikel 8 van het EVRM door geen rekening te houden met haar familiale toestand.

2.26. In haar aanvraag om verblijfsmachtiging wees de verzoekende partij wel op een privéleven in België dat volgens haar een terugkeer naar het land van herkomst in de weg staat. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij op zich het bestaan van een privéleven in België niet heeft betwist. Wel heeft hij geoordeeld dat een terugkeer van de verzoekende partij naar het land van herkomst om vanuit dit land via de door de wet voorziene procedure een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het privéleven van de verzoekende partij in België. Hij wees er in dit verband op dat de verplichting om terug te keren naar het herkomstland enkel een tijdelijke verwijdering betreft wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt en dat de verzoekende partij niet aantoonde dat haar bestaande sociale banden dermate hecht zijn dat er dienstig kan verwezen worden naar artikel 8 van het EVRM.

Waar de verzoekende partij lijkt voor te houden dat de verwerende partij in dit verband niet of gebrekkig heeft gemotiveerd inzake artikel 8 van het EVRM of geen beoordeling of belangenafweging heeft doorgevoerd kan zij aldus niet gevolgd worden. Uit de stelling dat de bestreden beslissing op disproportionele wijze ingrijpt op haar privéleven, blijkt dat de verzoekende partij het oneens is met voormelde beoordeling doch toont zij op deze wijze geenszins aan dat voormelde motieven foutief, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 8 van het EVRM zijn.

Evenmin kan zij gevolgd worden waar zij meent dat de verwerende partij niet is overgegaan tot verificatie van de voorwaarden voorzien in artikel 8 van het EVRM alvorens het bevel uit te vaardigen. Immers ging de verwerende partij pas na het nemen van de eerste bestreden beslissing, en aldus na de voormelde afwegingen over het gezins- en privéleven van de verzoekende partij, ook over tot de afgifte van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

De Raad wijst erop dat de bestreden beslissingen geen betrekking hebben op een weigering van een voortgezet verblijf, maar dat het *in casu* een situatie van eerste toelating betreft. In een dergelijk geval dient er hoe dan ook geen toetsing te gebeuren aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM, maar dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op gezins- en/of privéleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8, eerste lid van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37). In dit kader oordeelt het EHRM dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 van 16 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

In casu vertaalt dit prerogatief tot migratiebeheer zich concreet in het beginsel dat een aanvraag om machtiging tot verblijf in het buitenland wordt ingediend. Wanneer een aanvraag op Belgisch grondgebied wordt ingediend, moeten, conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, buitengewone omstandigheden worden aangetoond. In het kader van een onontvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kan de aangevoerde grief op grond van artikel 8 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer blijkt dat de verplichting tot terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen in een concreet geval een schending van artikel 8 van het EVRM oplevert. Daarbij dient nog te worden opgemerkt dat het EHRM stelt dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101). In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, in het bijzonder de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij een tijdelijke verwijdering naar het land van herkomst.

De verzoekende partij herhaalt slechts dat zij reeds geruime tijd in België verblijft. Hiermee toont zij nog niet aan dat de verwerende partij bij haar beoordeling haar persoonlijke en sociale belangen disproportioneel heeft afgewogen tegen het algemene belang.

De verzoekende partij brengt geen concrete argumenten aan die aantonen dat het bestuur bij zijn beoordeling enig concreet, relevant gegeven ten onrechte niet in rekening heeft gebracht dan wel haar belangen op disproportionele wijze heeft beoordeeld.

De beoordeling door de verwerende partij dat de verzoekende partij niet aantoonde dat haar sociale banden zodanig hecht zijn dat dienstig kan verwezen worden naar artikel 8 van het EVRM, is dan ook geenszins incorrect of kennelijk onredelijk.

De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het herkomstland om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving en de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten en de erin voorziene procedures te respecteren, het privéleven in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Een disproportionaliteit tussen de belangen van de verzoekende partij enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet. De Raad benadrukt dat de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde (RvS 3 februari 2004, nr. 127.708).

Waar de verzoekende partij opnieuw verwijst naar arrest nr. 237 116 van 18 juni 2020, kan de Raad volstaan met de verwijzing naar wat hieromtrent werd gesteld in punt 2.19.

2.27. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond. Een schending van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheids- of evenredigheidsbeginsel blijkt in dit verband evenmin.

2.28. De verzoekende partij lijkt ten slotte een schending van de hoorplicht in het raam van de zorgvuldigheidsplicht te willen aanvoeren, aangezien zij stelt dat haar niet direct en persoonlijk om inlichtingen werd gevraagd of haar niet de gelegenheid werd geboden stukken over te leggen die haar voorstelling van de feiten of van haar toestand geloofwaardig maken. De Raad benadrukt evenwel dat de verzoekende partij de kans had om de vereiste toelichtingen te verstrekken in haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd en dat zij deze aanvraag met alle nodige stukken kon onderbouwen. De verzoekende partij houdt derhalve ten onrechte voor dat zij niet de kans had om haar standpunt te verduidelijken. Zij kan ook niet overtuigen nog bijkomende nuttige gegevens te hebben kunnen aanbrengen.

2.29. Samenvattend stelt de Raad vast dat de uiteenzetting van de verzoekende partij niet toelaat vast te stellen dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt evenmin.

2.30. Waar de verzoekende partij in het derde middel de schending van “*de algemene beginselen van behoorlijk bestuur*” aanvoert, wijst de Raad erop dat hem meerdere beginselen van behoorlijk bestuur gekend zijn en het de verzoekende partij toekomt duidelijk uiteen te zetten welk(e) beginsel(en) van behoorlijk bestuur zij geschonden acht en waarom. Door op algemene wijze de schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur aan te voeren slaagt zij hier niet in en is het derde middel in de aangegeven mate onontvankelijk.

2.31. De middelen zijn, in al hun onderdelen en in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie februari tweeduizenddrieëntwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER